

ρδς της θαλάσσης με τὸ "Ανθος τοῦ Μαίου καὶ Κρητικὸν Κάστανον" — τὸ Μαλὸν λαβὲ μετὸν Σκλήρον Βράχον, "Περὴρανὴν Ἑλλη- νίδα καὶ Μαράμωρον Φύλλον" — ὁ Θεσσα- λικός Τάξιμος μετὸν Δούκιον τῶν Σαλῶ- των καὶ Κίτρινο Ντόμινο — ὁ Οἰδίπους Τό- ραρος μετὸν "Ανεψιὸν τοῦ Βασιλέως, Ζι- κάρην Γυμνασίον καὶ Κατοσομάλλον" — ἡ "Α- θύρα Καρδία μετὸν Ἄλλοπρῶλλον, Βίγλαν καὶ Ἀνδρείαν Σουλῶνίδα" — ἡ Κοπηλάτις Κύθρον μετὸν Ξενιτεμένον Σινωπέα, Χια- κὴν Βραδύαν καὶ Κουασμόδον — τὸ Κύνειον Ἄσμα μετὸν Θεαγέρην, Μόνωρον καὶ Κόλ- λον τῆς Ἀταλείας (μετὰ τὸν ὄνομά τῶν.) — ἡ Μαύρη Προσωπιδόφορος μετὸν Ἐρημί- τιν, Ἡλίον Μέλαθρον καὶ Λευκὴν Ἀκακίαν — ἡ Παριστορία μετὸν Σῆρα ἔλα — ὁ Ἀσπὴρ τοῦ Φαλῆρον μετὸν Ἀστὴρα τοῦ Αἰγαίου, Ἀ- στέρα τῆς Ἀνατολῆς καὶ Κρητικὸν Κάστανον (εἰ δυνατόν μετὰ τὸν ὄνομά τῶν.) — ἡ Χλόη τοῦ Κηρισσοῦ μετὸν Λοζίαν, Κετρίαν καὶ Κρόταλον — ὁ Μικρὸς Μυρθιανός μετὸν Κρητικὴν Ση- μαίαν, Συναχωμένον Ποτικὸν καὶ Γλυκει- ἀν Καρδίαν — ἡ Μελαχροινὴ Ἑλληνίς, μετὸν "Περὴρανὴν Ἑλληίδα, Νοσταλγοῦ- σαν Ἑλληίδα καὶ Μελαχροινὴν τῆς Ἀν- δρόν — ἡ Μικρὰ Βιολίστρια μετὸν Τεττα- ράλλον, Γλυκειὴν Καρδίαν καὶ Εὐγενὴν Καρ- δίαν — ἡ Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας μετὸν Περωντὴν Ταξιδιώτιδα, Ἐομεράλλαν καὶ Κοπηλάτιδα Κύθρον (εἰ δυνατόν μετὰ τὸν ὄνο- μά τῶν.) — ἡ Νεράιδα τῶν Σπεσιῶν μετὸν Κάλυκα Ρόδου — τὸ Στραβόκυλο μετὸν Ἐ- ομεράλλαν, Τούγγραν καὶ Κρητικὸν Κάστα- νον — ἡ Ἐομεράλλα μετὸν Κάλυκα Ρόδου, Ἀμαρυλλίδα καὶ Μέλλουσαν Καλόγγραν — ἡ Μόνωσις μετὸν Ζουλέικαν, Ἐομεράλλαν καὶ Βίγλαν (διὰ τὸν ἀνταλλάξον καὶ τὸ ὄνομά τῶν.) — ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ μετὸν "Πε- ρήραγον Λέοντα, Περήραγον Ἰππία καὶ Χαμένην Εὐτυχίαν" — ἡ Γλυκεία Καρδία μετὸν Πενθοῦσαν Καρδίαν Μόνωρον καὶ Ἀγρὸ Μενεξεδάκι — τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον μετὸν Ἀνοϊτάτικην Βραδύαν, Σιωπηλὴν Νύκτα καὶ Αἰθέρα — τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετὸν Χω- λὸν Διάβολον, Ἀγγελὸν Ἀγγερινὸν καὶ Σο- φρον Πιττακὸν (ἂν θέλων μετὰ τὸ ὄνομά τῶν.) — ἡ Μαργαριτοφόρος μετὸν Χωτοπολίαν καὶ Οὐρανὸν τῆς Χίου — ὁ Ἀγγελος Ἀγγερινός μετὸν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, Φουγαρο τῆς Εὐγενίας καὶ Παρήραγον Ἀγγελον.

Ἀμαρυλλίδα (ἡ ὁποία μ' εὐχαρισε εἰς διότι ἔδωσα παρὰ τὴν τῆς προθεσμίας τοῦ ἐξαπαθώ- ματος) Ἰππότην τῶν Ἀνέμων, Νὰν Λίγην (αἱ προτάσεις σου ἀπὸ τὸ προσεχές) Ζωηρὰν Φλόγα, Ἀγριοβιολίσταν (περιμένω ἀνυπομώ- νως ὥρσιον τὸ ἐπισκεπτήριόν σου μετὰ τὸ ψευ- δώνυμον τυπωμένον μετὰ γαλιτὰ γράμματα) Ἡράκλειον (ἡσυχασε, δὲν θὰ εἶπω τίποτε) Τηλέμαχον (τὰ ἔλαβα ὅλα· ἄλλ' αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν δημοσιεύονται· κατὰ σειράν καὶ ἐπ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπη ὁ χῶρος· ὥστε δὲν πρέ- πει νάνυπομοῖ;) Ἀννούλιν Κ. Σκλάβου (χαί- ρω διὰ τὴν γνωριμίαν· δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυ- μον;) Ἄβυσσινδὸν Πολεμιστὴν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ· μὴ ἀργῆς τόσον νὰ μου γράψῃς) Παρα- δεισιον Πιτηνὸν (διὰ νὰ λογισθῇ ὡς ἐξαπαθώ- μα ἡ ἐγγραφὴ ἐνδὸς ἐξου συνδρομητοῦ, πρέπει ὁ ἐγγράφας αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἀνανεωθῆ τὴν ἰδικὴν του) Νεαρὰν Φιλόσοφον (σὸ συλλυπούμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ σου ἐξαδέλφου) Μέλλουσα Δόκιμον (οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομηταί· τὴν ἐρωτήσιν σου, χωρὶς νὰ τὴν δημοσιεύσω εἰς τὰς Πληροφορίας, εἰμπορεῖς νὰ τὴν κλέμῃς ἀπ' εὐθείας· γράψε μου) Μικρὰν Βιολίστριαν (μ' ἐνοχλεῖς· κἀκεῖ ἄλλο ἢ μόνον Ἀσκήσεις νὰ μὴ μου στέλλῃς, παρὰ μόνον ὅταν προκηρυχθῇ Δια- γωνισμός) Ἀνέλιπτον Χαράν (χαίρω πολὺ πού σου ἐπροξένησαν τόσον ἐνθουσιασμόν τὰ πρῶτα φυλλάδια, ἀλλ' ἄρῃς νὰ ἰδῇς καὶ τὰ κα- τῶπιν!...) Πασιμαγον (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Ἡρώιδα τοῦ Ζαλόγγου, Λαί- μαργο Ποντικί, Ἀσπρο Ποντικί, Κίμα τοῦ Δουνάβεως ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστο- λὴν) Ἀρχιστρατήγον Δέβητ, Μελαχροινὴν τῆς Ἀνδρόν (δὲν πειράζει· χαίρω πού σου ἤρσες τόσον ἡ Βοσκοπούλα) Μαστίχα τῆς Χίου (ἔ. φατᾶσου πλέον τί θὰ εἶνε κατῶπιν!) Ἀμυ- δρὰν Λάμψιν (τὸ ἔστειλα) Ἀρεμώνη τῶν Πατησίων (πού μου γράφει τόσον σπανίως, διότι δὲν τὴν ἀφίουν τὰ μαθήματα) Μικρὸν Ἀθη- ναῖον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Φε- βρουαρίου θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΛΩΣΙΣ
Ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ἑξαπαθώματος παρατείνεται μέχρι τῆς 18 Μαρτίου 1902.
Ἡ παράτασις αὕτη εἶνε ὁ ρι σ τ κ ὤ ς ἡ τ ε λ ε υ τ α τ ἰ α, διότι εἰς τὸ φύ- λλον τῆς 30 Μαρτίου θὰ δημοσιευθῶν τ' ἄποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, κα- θὼς καὶ ἡ Κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων τοῦ Ἑξαπαθώματος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ ἄσεις δεκάτ' μέχρι τῆς 6 Ἀπριλίου
Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράψω- τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰσχυρίῳ μας εἰς φακίλλους, ὡς ἑκάστου περιεχίει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

60 Λεξιγράφος.
Ἐνα γράμμα μετὰ νήσου Κάμινον τόμου· ἄλλης νήσου.
Ἐστὶν ὑπὸ Ἰερωνίμου Δ. Καρμυλῆν
61. Μεταγραμματισμός.
Βλέπε καὶ καὶ β ἄλε θί·
Μία νήσος θὰ χαθῇ·
Κ' ἐν πτηνὸν θὰ εὐρεθῇ.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Παναγιώτου Φιλοπόπουλος
62 Ἀναγραμματισμός.
Ἄχου, ἄχου, πᾶς πονεῖ.
Μοῦ ἐγύρισεν ἕνα μελὸς·
Καὶ τὸ δένον μ' ἐπίδεσμον ..
Μὰ τί ἔχῃ καὶ γελῶ;
Ἐγὶνε καλὰ τ' ἐτὸ τέλος·
Καὶ ἐπῆγε τ' αὐτὸς συνδέσμον!
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Ρόδου

63. Αἰνίγμα.
Τί εἶν' ἐκεῖνο πού ὁ Θεὸς ποτὲ τοῦ ζῆν το βλέπει·
Μὰ τ' αὐτὸ ἀνθρώπου· πάντοτε νὰ βλέπων ἐπιτρέπει;
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπόπουλος
64. Ἀσπὴρ.
Ἀντικαθιστῶν τοὺς ἀστε-
ρίσκους διὰ γραμμάτων,
σχημάτισε δριζοντίως ἐλ-
ληνὰ ποιητὴν, καθέτως
ποταμὸν τῆς Ἑλλάδος,
διαγωνίως δὲ συγγραφεῖα
καὶ δημόσιον ὑπάλληλον.
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Μικρῆς Ἀμαζόνος
65-66. Μεταμορφώσεις.
1. — Τὸ Νέφος δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Σίων.
2. — Ὁ Κῆπος διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ἄγροδ.
Ἐστὶν ὑπὸ Ἰω. Κ. Σαργαλιανῆ
67. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
Θεὸς — ἐπιθετὸν = ἄβρον +
Πόλις — νῆσος = γράμμα +
Κένταυρος — πόλις = ἐπίρρημα

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: "Ἦρος ἡμίθεος.
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ποιμενίδος τῆς Λίωνης
68 Μαγικὸν Γράμμα.
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐ-
τῶν, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις:
ἠρημία, σοφία, κεραία, ὄργανός, μοῖρα.
Ἐστὶν ὑπὸ Πενίσιος Θ. Ἀθανασίου
69. Μεσοστιχίς.
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἐνηομένων λέξεων
ἀποτελοῦν κατὰ σειράν πτηνὸν ἀρπακτικόν.
1. Ζῶον ἄγριον. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3.
Πτηνόν. 4. Δένδρον ἀειθαλές. 5. Ἐπίρρημα
τόπου.
Ἐστὶν ὑπὸ Ἀφροδίτης Β. Σηλυβρίου
70. Ἑλλητισοῦμφωνον.
ου - εὐηηε - οα - ω, ηιο - ου - ει
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κροτάλου
71. Γρίφος.
οας οας σεις
οας οας τις
οασεοας ε τις
οασεοας τις
οας οας τις
οας οας τις
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Χυλῶδ Λιουθίου

ΛΥΣΕΙΣ
ὡς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18
522. Ἀστυάγης (ἄς. τί, Ἄγις.) — 523. Θῶς; —
Ἄθως. — 524. Μυῖα — μία — ἴα.
525. Σ 526. Ἡ περὶ τέχνας κα-
εἰ τεργάζεται (τη-εν-τατ-εγ-
α μ να-σκα-τερ-γα-ζετ-αι.) — 527
α ω Ἄχιλλεύς. — 528-530. Μαί-
σ ο λ ω ν ἀνδρὸς (τ.ΜΑΙ ΑΝΔΡΟΣ.)
2. Ἐθρὸς (ΕΥΡΩΣτους...) 3. Οὐράλις (ΟΥ-
ΡΑ ΛΥΣσασμένου...) — 531. Διὰ τῶν γραμμά-
των Π, Ο, σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς ΠΥΓΑΝΑ
(Πόντος, Ὑπνος, Δεσπότης, Νίπος, Ἀπορία.)
— 532. Ὁ ψεύτης καὶ ὁ κλέφτης τὸν πρῶτον χρό-
νον χαίρειται. — 533. Ἰππίας καὶ Ἰππαρχος οἱ
Πεισιστρατίδαι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ἀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]
Ὁ ἐν Σμύρνῃ Φιλήμων Α. Μαλκότσης εὐχα-
ρίστως ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα ταχυ-
δρομ. δελτάρια πάσης πόλεως. (B-13)
Ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα ταχυδρ δελτα-
ρια μεθ' ὅλων τῶν χωρῶν. — Mr Evangelos
(καὶ ὁχι Michel, ὡς λαθασμένως δημοσιεύθη εἰς
τὸ 5 φύλ.) M. Michalitsianos, Pirée (Grèce).
(B-10)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1902 Ἔτος 24^{ον} — Ἀριθ. 8

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'
Ἐνα ἀπόγευμα, πρὸς τὸ βράδυ, ὁ Φασου-
λάκης-Δὸν Κιχώτης, πού εἶχε περιπατήσῃ
ὅλη τὴν ἡμέρα, εἶδε ἕνα μεγάλο δάσος μιά
παρέα ὅλο ἀπὸ καβαλλάριδες.
Μαζὶ τῶν ἦταν καὶ μιά κυρία, ἡ ὁποία ἐ-
καβαλλίκευεν ἕνα ὠραῖο ἄλογο, κάτασπερ σὰν
τὸ χιόνι.

Τὰ χαλινάρια τοῦ ἦσαν πράσινα, στολισμένα
ὅλο με ἀσῆμι.
Τὸ φόρεμα τῆς κυρίας ἦταν πράσινο καὶ
ἀσημένιο, καὶ ἐτὸ χέρι τῆς ἐκρατοῦσε ἕνα
μεγάλο πουλί, — καὶ τί πουλί; γεράκι! Ἀπὸ
αὐτὸ πλέον ὁ Ἰππότης μας ἐκατάλαβεν, ὅτι
ἡ κυρία ἐκεῖνη ἦταν μεγάλη ἀρχόντισσα. γιὰτί
μόνον ἡ μεγάλες ἀρχόντισσες βγαίνουν ἐτὸ
κυνήγι μετὰ τὰ γεράκια.

— Τρέξε, λέγει τοῦ Σάντσου, τρέξε γρή-
γορα νὰ πέσης ἐτὰ πόδια τῆς καὶ νὰ τὴν
διαβεβαιώσης ὅτι εἶμαι ὁ πιστός τῆς Ἰππότης.
Ὁ Σάντσος το ἔκαμε.
— Σήκω ἐπάνω, φίλε μου, τοῦ λέγει τότε
ἡ κυρία· ὁ ἵπποκόμος τέτοιου ἑακουστοῦ Ἰπ-
πότου δὲν πρέπει νὰ μένη γονατιστός. Πή-
γαινε νὰ εἰπῆς ἐτὸν κύριόν σου, ὅτι πολλὰ
ἀκούσαμε γι' αὐτόν γιὰ τὴν ἀνδρεία του, γιὰ
τὰ κατορθώματά του, καὶ ὅτι θὰ εἶμαστε πολὺ
εὐτυχεῖς, ὁ ἄνδρας μου καὶ ἐγώ, νὰ τον δεχ-
θοῦμε ἐτὸν πύργου. Μεγάλῃ μας τιμῇ νὰ φιλοξενήσωμε τὸν Ἀνδρειωμένον, πού τα ἔβαλε μετὰ τόσους
Γίγαντας, καὶ ἐτὴ στιγμή τοὺς ἔκαμεν ὄλους Ἀνεμομύλους!

Καὶ ἡ ὠραία κυρία ὠδήγησε τὸν Φασουλάκην ἐτὸν πύργον τῆς, — ἀληθινὸν πύργον αὐτὴ τὴν φορὰ, καὶ
ὄχι πιά ξενοδοχεῖον...
Ἐκεῖ, ἔξη εὐμορφα κορίτσια, — πού δὲν ἦσαν ὑπηρετρίες, — τὸν ἔμβασαν εἰς μίαν πλουσιωτάτην τραπεζαρίαν.
Τοῦ ἔφεραν ἀνόθονο γιὰ νὰ νιφθῇ, καὶ ἔπειτα τὸν ἐκάθισαν ἐτὸν τραπέδι, ἐτὴν πιδὸ τιμητικὴν θέσιν, κοντὰ
ἐτὸν πυργοδοεσπότη, πού ἦταν δούκας, καὶ κοντὰ ἐτὴν ὠραία κυρία, πού ἦταν ἡ δούκισσα.
Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἀφθονα καὶ ἐκλεκτὰ, πού δὲν σὰς τα λέγω, γιὰ νὰ μὴ σὰς κεντήσω τὴν ὄρεξι.
Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ φίλος μας Σάντσος ἐτρῶγε κάτω, ἐτὸ μαγειρεῖο, καὶ σὰν φοβερός φαγάς πού ἦτο, ἔφαγε
γιὰ δέκα ἡμέρας τοῦλάχιστον!
[Συνέχεια προσεχῶς.]

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Διαρκούσης τής εκδρομής ταύτης, ο Πορτογάλος, καθώς και οι δύο του σύντροφοι, έκαμαν λαμπρόν κυνήγιον έλεφάντων. Καθώς είπομεν, οι έλεφαντες είνε άκόμη πολυπληθείς εις την λυδικήν χώραν. Τα περίχωρα του Ουμπάγκη παρέχουν ενδιάιτημα άγαπητόν εις αυτούς, δάση άπειρα ή πεδιάδας έλώδεις, τας οποίας και προτιμούν. Ζούν εδώ κατ' άγέλας, διευθυνομένας συνήθως υπό γηραιού τινος άρρενος. Έλκύοντες αυτούς εις παγίδας ή προσβάλλοντες όταν τους συνήντων μεμονωμένους, ο Ουρδαξ και οι σύντροφοί του έφόνευσαν πολλούς έλεφαντας, άν όχι άνευ κινδύνου ή κόπου, τουλάχιστον άνευ άπεικταίου...

Άλλ' ή μηχανίδης αυτή άγέλη, την όποίαν συνήντων τώρα επί του δρόμου των, και εκ των κραυγών τής οποίας άντήχει, ή πεδιάς, δέν ήπειλει να συντρίψη κατά την διάβασίν της όλόκληρον το κερβάνιον; ... Άν ο Πορτογάλος έλαβε κειρόν να διοργανώση άμυναν, όταν έπίστευεν εις επικειμένην προσβολήν εκ μέρους των ίθαγενών, αλλά τί ήδύνατο να κάμη έναντίον τοιαύτης έπιδρομής; ... Από το κερβάνιον δέν θα έμενον μετ' ολίγον παρά έρείπια και κόνις ... Το πρόβλημα τής σωτηρίας συνωψίζετο εις την έρώτησιν ταύτην: Το προσωπικόν του κερβανίου θα κατώρθων άνφυλαχθή, διασκορπιζόμενον εις την πεδιάδα; ... Σημειωτέον, ότι ή ταχύτης του έλεφαντος είνε τεραστία, και ότι ίππος καλπάζων δέν θα ήδύνατο να τον προσπεράση.

— Πρέπει να φύγωμεν... να φύγωμεν άμέσως!.. είπεν ο Κάμης, άποτεινόμενος προς τον Πορτογάλον. — Να φύγωμεν!... άνέκραξεν ο Ουρδαξ.

Ο δυστυχής έμπορος ένόει, ότι δια τούτου θα έχανεν όλον το προϊόν τής κόπιώδους εκδρομής του. Άλλά μήπως θα το έσωξεν, άν έμεινεν εκεί, και μήπως δέν θα ήτο άφροσύνη να έπιμείνη εις αντίστασιν άδύνατον;

Ο Μάξ Ουμπέρ και ο Τζών Κόρτ άνέμενον να ληφθή μία άπόφασις, άποφασισμένοι να υποκύβουν εις αυτήν, οιαδήποτε και άν θα ήτο.

Έν τούτοις ή άγέλη έπλησίαζε, και με τοιοούτον θόρυβον, ώστε μόλις κατώρθωναν νακούωνται όμιλούντες.

Ο οδηγός επανέλαθεν, ότι έπρεπε να πομακρυνθοῦν το ταχύτερον.

— Προς ποίαν διεύθυνσιν; ήρώτησεν ο Μάξ Ουμπέρ.

— Προς το μέρος του δάσους. — Και οι ίθαγενείς;

— Ο κίνδυνος είνε μεγαλύτερος εδώ παρά εκεί, άπεκρίθη ο Κάμης.

Άν ήτο τούτο ακριβές, ποίος ήδύνατο να το βεβαιώση; ... Όπωςδήποτε, υπήρχε τουλάχιστον ή βεβαιότης, ότι δέν ήδύνατο να μείνουν εις την θέσιν εκείνην. Δια να ποφύγουν την καταστροφήν, έν μόνον είχον να κάμουν: να καταφύγουν έντός του δάσους.

Άλλά θα είχον καιρόν; ... Πότε να διανύσουν δύο χιλιάμετρα, άφ' ου ή άγέλη των έλεφάντων άπέιχε μόλις έν;

Καθίς επερίμενε διαταγήν από τον Ουρδαξ, διαταγήν, την όποίαν δέν άπεφάσιζε να δώση.

Τέλος άνέκραξε:

— Το άμάξι!.. το άμάξι!.. Άς το τοποθετήσωμεν όπισω από τον γήλορον ... Ίσως εκεί θα γλυτώση...

— Είνε πολύ άργά, άπεκρίθη ο έδηγός.

— Κάμης ό,τι σου λέγω!.. διέταξεν ο Πορτογάλος.

— Πώς; ήρώτησεν ο Κάμης.

Τρόντι, τρόπος δέν υπήρχεν. Οι βόες του άμαξίου, θρασύαντες τα δεσμά των, έτράπησαν εις φυγήν, και μάλιστα, τρελοί από τον φόβον των, έτρεχαν προς την άγέλην των έλεφάντων, ή όποία θα τους κατεπάτει και θα τους συνέτριβεν ως σαύρας.

Τούτο βλέπων ο Ουρδαξ, ήθέλησε να ζητήση την βοήθειαν του προσωπικού του.

— Να έλθουν εδώ οι άχθοφόροι!... έφώναξε.

— Ποιοι άχθοφόροι; είπεν ο Κάμης. Δέν τους βλέπετε που τώβαλαν 'στ'α πόδια; ...

— Οι άνανδροι!.. άνέκραξεν ο Τζών Κόρτ.

Ναι, όλοι εκείνοι οι μαυροί είχον τραπή εις φυγήν. Και άλλοι μιν άποκομίζοντες τα κιδώτια, άλλοι δε φορτωμένοι τους χαυλιόδοντας, διηθύνοντο προς δυσμάς και έγκατέλειπον τον άρχηγόν των, ως άνανδροι συγχρόνως και ως κλέπται!

Δέν είχον πλέον καμμίαν έλπίδα από τους ανθρώπους αυτούς. Δέν θα επανήρχοντο. Θα εύρισκόν άσυλον εις τα χωρία των ίθαγενών. Έξ όλου του κερβανίου, άπέμειναν εκεί ο Πορτογάλος, ο οδηγός, ο Γάλλος, ο Άμερικανός και ο μικρός ίθαγενής.

— Το άμάξι!.. το άμάξι!.. επανέλαθεν ο Ουρδαξ, ο όποιος έπέμενε να το εξασφαλίση όπισθεν του γήλοφου.

Ο Κάμης, μολοντί έβλεπε το άνωφελές του πράγματος, έσπευσε να υπακούση, και χάρις εις την βοήθειαν του Μάξ Ουμπέρ και του Τζών Κόρτ, το άμάξιον έσύρθη μέχρι των δένδρων. Ίσως θα έσωζέτο, άν ή άγέλη, φθάνουσα παρά την συστάδα των ταμαρινοδένδρων, ήθελε διαίρηθη εις δύο. ...

Η έργασία αυτή άπήτησεν άρκετήν

ώραν, και όταν έτελείωσεν, ήτο πολύ άργα πλέον δια να φθάσουν εις το δάσος.

Τούτο ήτο τόνον φανερόν, ώστε ο Κάμης δέν έδίστασε να φωνάξη:

— Εις τα δένδρα!

Έν μόνον καταφύγιον παρουσιάζετο. να αναρριχθοῦν εις τους κλάδους των ταμαρινοδένδρων, δια να ποφύγουν τουλάχιστον την πρώτην σύγκρουσιν.

Προτήτερα, ο Μάξ Ουμπέρ και ο Τζών Κόρτ είχον εισέλθη εις το άμάξιον. Έφορτώθησαν όλα τα δέματα των φυσιγγίων, όσα έμενον, εξασφαλίζοντες ούτω την χρήσιν των καραμβινών, — είτε τώρα έναντίον των έλεφάντων έπρεπε να τας μεταχειρισθοῦν, είτε άργότερα, εις την έπιστροφήν, — τούτο δε έγινε έντός ολίγων στιγμών, με την βοήθειαν του Ουρδαξ και του Κάμης, ο όποιος έσκέφθη να συμπαραλάβη τον πέλεκυν του και το φλασκίον του. Διασχίζοντες τας κάτω χώρας του Ουμπάγκη, τις οίδεν άν οι σύντροφοί του και αυτοί δέν κατώρθωναν να φθάσουν εις τα έμπορεία τής ακτής;...

Τί ώρα ήτο την στιγμήν εκείνην; ... Ένδεκα και δεκαεπτά. Τούτο εξηκρίβωσεν ο Τζών Κόρτ, φωτίσας το ώρολόγιόν του δι' ένός πυρείου. Η ψυχραιμία του δέν τον είχεν έγκαταλείψη, τούτο δε τω επέτρεπε να κρίνη άσφαλώς περι τής καταστάσεως, πολύ επικινδύνου κατά την γνώμην του και καθεαυτο άδιεξόδου, έν η περιπτώσει οι έλεφαντες ήθελον σταματήση παρά τον γήλορον, αντί να τραποῦν προς δυσμάς ή προς άνατολάς τής πεδιάδος.

Ο Μάξ Ουμπέρ, νευρικότερος, έχων έπίσης συναίσθησιν του κινδύνου, επηγάινοήρχετο πλησίον του άμαξίου, παρατηρών τον τεράστιον εκείνον κυματοειδή όγκον, ο όποιος άπεσπάτο, όλονέν σκοτεινότερος, από τα βάθη του όρίζοντος.

— Έδώ έχρειάζοντο κανόνια!... έψιθύρισεν.

Ο Κάμης όμως δέν εξεδήλωνεν ό,τι ήσθάνετο. Είχε την θαυμαστήν εκείνην απάθειαν του Άφρικανού με το αραβικόν αίμα, το αίμα αυτό το πυκνότερον από το αίμα του λευκού, το ολιγώτερον έρυθρόν, το όποιον καθιστά την εύαισθησίαν άμβλυτέραν και δέν άνέχεται ούτε τας εκδηλώσεις του φυσικού πόνου. Με δύο ρεβόλβερ εις την ζώνην του, με το τουφέκιόν του έτοιμον να σκοπεύση, ο Κάμης επερίμενεν.

Όσον δια τον Πορτογάλον, άνίκανος αυτός να κρύψη την απελπισίαν του, έσυλλογίζετο πολύ περισσότερο την ανεπανόρθωτον ζημίαν, την όποίαν υπέστη, παρά τον φοβερόν κίνδυνον, ο όποιος τον ήπειλει. Δια τούτο παρεπόμετο όλονέν, έμειψιμοίρει, υβρίζεν, έδλασφήμει.

Ο Λάγκας έστέκετο πλησίον του Τζών Κόρτ, κ' εκύτταζε τον Μάξ Ουμπέρ. Δέν εφανέρωνε κανένα φόβον, ούτε έφοβεότο

έφ' όσον οι δύο φίλοι του ήσαν εκεί.

Έν τούτοις, ο εκκωφαντικός θόρυβος άντήχει μ' έντασιν φοβεράν, καθ' όσον έπλησίαζεν ή άγέλη των έλεφάντων. Τα σαλπίζματα των ισχυρών εκείνων σιαγώνων έγίνοντο διπλασίως έξύτερα, και ήσθάνετο τις φύσημα ταράσσον την άτμόσφαιραν, ώστε άνέμου θυέλλης. Έκ τής άποστάσεως τούτης των τετρακοσίων ή πεντακοσίων βηματικών, και εις το σκοτος τής νυκτός, τα παχύδερμα προσελάμβανον διάστάσεις υπερμέτρως γιγαντιαίας. Και ήτο ως παρελασσις μυθολογικών τεράτων, των όποιών αι προβοσκίδες, ως χιλιάδες όφρων, συνεστρέφοντο, εσφάζοντο μηχανιδώς.

(*Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΟΚΙΜΗ

— Ουφ και σεΐς τα κορίτσια!.. "Όλα μάς τα χαλάτε... δέν ξεύρετε παρά να κλαίτε και να ξεφωνίζετε για το τίποτε" λιποθυμείτε για μια γρατζουνιά... τα χάνετε με το παραμικρόν... 'στ'ο δρόμο κουράζεσθε άμέσως... ό,τι βλέπετε το φοβάσθε... ουφ!

— Μά, Γιάγκο!.. Αυτό μόνον ήμπορεσαν να ψιθυρίσουν αι δύο άδελφαι του Γιάγκου. Τας έθύμωεν όχι τόνον ο αυθής και περιφρονητικός τόνος του κατηγορητηρίου, αλλά προπάντων ή μεγάλη του άδικία.

— Μά, Γιάγκο, επανέλαθεν ή Έρασμία, μόλις κατώρθωσε να επανακτήση την χρήσιν τής γλώσσης' εκλαυσα έγώ χθές, που μ' έριξες κάτω;

— Κ' έγώ, έφώναξεν ή Άγγελικούλα, φοβήθηκα προχθές που μ' εκλεισες 'στ'η σκοτεινήν καμαρούλα;

— Δέν λέγω όχι... υπέλαθεν ο κατήγορος' μά, ό,τι και άν ήτε, πάντα σεΐς τα κορίτσια...

— Φθάνει! έλεος! έφώναξεν ή Έρασμία' γνωρίζομεν πλέον την γνώμην σου.

— Και δέν θα με κάμτε να την άλλωζω ποτέ.

— Θα την άλλωζης...

— Στοιχηματίζω, ότι δέν θα την άλλωζης.

Έκυτάχθησαν, ως να έμετρώντο δια του βλέμματος. Είχον όμως καλόν χαρακτήρα, και ο θυμότητων δέν έκρατοῦσε. Δι' αυτό έβαλαν και οι τρεις τα γέλια. Άλλ' άμέσως ο Γιάγκος, κινών μυστηριωδώς την κεφαλήν του, είπε:

— Θα το ίδούμεν.

Εις την έξοχόν, το σπίτι του πάππου ήτο πλησίον του ιδιού των. Εις το μέρος του διαστήματος, το όποιόν τα έχωριζε, μέσα εις το δάσος, υπήρχεν ένα κιδόσκι, εις το όποιον συχνά επήγγαιναν κ' έδιασκεδάζαν.

Ήτο Σάββητον.

— Ε, θα πάμε αύριο να φάμε 'στου παππού; ήρώτησε μετά τινος ώρας ο Γιάγκος, με το φυσικώτερον ύφος του κόσμου.

— Θέλει και ρώτημα; άφ' ου πηγαίνωμεν κάθε Κυριακήν! άπήνησεν ή Έρασμία.

— Τότε λοιπόν, θέλετε να πάμε πεζή; Οά ξεκινήσωμεν πρωί-πρωί, θα πάρωμεν μαζί το πρόγευμά μας, και θα κάμωμεν ένα σταθμόν εις το κιδόσκι. Τι λέτε;

— Λαμπρά ιδέα! Πέρνομεν μαζί μας και τον Κωστάκη;

Ο Κωστάκης ήτο το μικρόν άδελφάκι των.

— Άκούς εκεί! είπε προθυμότατος ο Γιάγκος.

Έξεκίνησαν χαρούμενοι, αλλά δέν επεριπατούσαν γρήγορα. Τα ποδαράκια του Κωστάκη δέν άνοιγαν πολύ, και οι άλλοι έπρεπε να ρυθμίζον το βήμά των με το ιδικόν του. Άλλως τε έπέμεινεν να πάρη μαζί του το καροτάκι του, εις το όποιον έθρόνιασε το ποδαράκι του και έξευσε το ξύλινον άλογάκι του.

Η Έρασμία τον έκρατοῦσεν από το χέρι και έπρόσεχε το καροτάκι του.

Σε ολίγον ο ένας τροχός έβγήκε... πρώτον έμπόδιον! Η Έρασμία τον έδεισε στερεά με σπάγον. Άλλ' έν ό κατεγίνοντο εις την επισκευήν, το ποδαράκι εκατρακυλίσεν εις την τάφρον. Ο Κωστάκης ήρχισε να ξεφωνίζη.

— Σώπα και θα κατεβώ να σου το σηκώσω! είπεν ή Άγγελικούλα.

Μετά πολλά, το κερβάνιον εξεκίνησε πάλιν, αλλά ο τροχός, τον όποιον είχε δέση πάρα πολύ σφιγτά ή Έρασμία, έσφήνωσε με τον σπάγον και δέν έννοουσε να γυρίση. Έπειτα έβγήκε και ο δεύτερος. Άλλο σταμάτισμα!.. Κάνεν παράπονον όμως δέν ήκούσθη. Η Έρασμία έσήκωσε το καλαθάκι της, ή Άγγελικούλα το ποδαράκι, και εξηκολούθησαν τον δρόμον των. Το άμαξάκι, άδειανόν, έσύρετο από πίσω πότε με το έν πλευρόν, και πότε με το άλλο.

Έξαφνα ή Άγγελικούλα, ή όποις επήγγαινε εμπρός, όπισθοχώρησε και άπλωσε τα χέρια, ως δια να έμποδίση τους άλλους να προχωρήσουν:

— Ένα φείδι!

Ο Γιάγκος ώρμησε προς την άδελφήν του. Η Έρασμία δέν έφώναξε καθόλου' άλλ' επέταξεν εύθύς το καλαθάκι της, κ' έσήκωσε τον Κωστάκην εις την άγκαλιάν της.

— Πού είνε; ήρώτησεν ο Γιάγκος. Και όπισθεΐς με μίαν μεγάλην πέτραν, διέταξε: — Σταθήτε!

Η έχιδνα ήτο πλέον μακρυνά δια περισοτέραν άσφάλειαν όμως, ο Γιάγκος εκτύπησε με το μαστοῦνι του όλους τους

θάμνους γύρω. Έπειτα έστράφη και παρετήρησε τας άδελφάς του.

— Φοβήθηκα! είπεν ή Άγγελικούλα' πέρασε τόνον έξαφνα από μπροστά μου!

Τίποτε άλλο.

Έπιτέλους έφθικαν εις το κιδόσκι.

— Να φάμε, είπεν ή Έρασμία, γιατί πεινώ πολύ. Άλλοίμονον!.. τα δύο αυγά, που είχε κρύψη εις το καλαθάκι της, δέν υπήρχαν πλέον εκεί. Έκύλισαν, φαίνεται, χωρίς να το καταλάβη, την ώρα που το επέταξε, δια να σηκώση τον Κωστάκην.

— Δέν πειράζει, είπεν ή Έρασμία, τρώγω ψωμί και τυρί.

— Έρασμία! έφώναξεν ή Άγγελικούλα με τόνον μομφής' και νομίζεις ότι θα φάμε ταύγά μας, χωρίς να τα μοιρασθοῦμε;

— Η λιτότης είνε ή πρώτη άρετή των ταξειδιωτών! είπε παιδρώς ο Γιάγκος.

Έφαγαν, εξεκουράσθησαν, και το υπόλοιπον του δρόμου δέν τους έφάνη τίποτε. Άλλως τε ο μικρός Κωστάκης παρεδόθη πλέον εις τας φροντίδας τής νταντάς του.

Εις τον πάππον διηγήθησαν άμέσως τας συγκινήσεις και τας περιπετείας τής εκδρομής.

— Δέν ξεύρετε όμως κ' ένα άλλο, άνέκραξεν ο Γιάγκος γελών, γιατί δέν το ξεύρουσιν άκόμη ούτε αυτές!.. χωρίς να το υποπτεύσουν, τας είχα υπό δοκιμήν, και εκέρδισαν ένα στοίχημα. Το έχασα έγώ... διότι το φείδι...

— Το φείδι;... έφώναξαν μαζί ή Έρασμία και ή Άγγελικούλα.

— Το φείδι... να το!

Και ο Γιάγκος έβγαλεν από την τσέπην του ένα φείδι ψεύτικον, το όποιον εκουροδίζετο και έξωντάνευεν εις την έντέλειαν.

— Μου το έχαρισε την πρωτοχρονιάν ένας φίλος μου, και επερίμενα την εύκαιρίαν δια να το χρησιμοποιήσω.

— Δηλαδή να μας τρομάξης, είπεν ή Έρασμία.

— Ναι, αλλά δέν το κατώρθωσα... δέν κατώρθωσα τουλάχιστον να σας κάμω να λιποθυμήσετε, καθώς ήλπικα. Έχασα το αναγνωρίζω, και είμαι πρόθυμος να πληρώσω το στοίχημα.

— Κ' έγώ, είπεν ο πάππος, όταν εξηγήθησαν όλα, — σάς συγγαίρω. Είμαι πολύ εύχαριστημένος μαζί σας, αγαπηταί μου. Έβγε που υπεφέρατε χωρίς μουρμούραν, τον κίπον. την ζέστην και τα έμπόδια. Έβγε δια την έτοιμότητα του πνεύματος, που έδειξατε την στιγμήν του κινδύνου, αντί να τα χάσετε, να φωνάζετε, ή να λιποθυμήσετε. Έβγε! έτσι σάς θέλω!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΩΡΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

Το θαυμάσιον παιδίον, τὸ ὅποιον θὰ γνωρίσετε σήμερον, ὁ μικρὸς αὐτὸς μουσικὸς εἶνε Ἑλλην καὶ ὀνομάζεται Λώρης Μαργαρίτης. Ἐγεννήθη τὴν 2 Αὐγούστου 1895, ἐπομένως εἶνε μόλις ἑπταετής. Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι ἀπὸ τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἤρχισε νὰ γίνεται διάσημος, καὶ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγνώσθη ἡ ἐκπληκτικὴ ἱστορία του, ὅλοι πλέον ὀμιλοῦν δι' αὐτόν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ « Διάπλασις » σπεύδει νὰ δημοσιεύσῃ τὴν εἰκόνα του, μὲ ἰδιαιτέραν μέλειαν χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν, ἀφ' οὗ ὁ Λώρης Μαργαρίτης ἀνῆκε εἰς τὴν πολυμελῆ τῆς οἰκογένειαν, — εἶνε δηλαδὴ συνδρομητὴς τῆς, καὶ μάλιστα... ξισπαθωμένος.

Ἡ μουσικὴ ἰδιοφυία τοῦ μικροῦ Λώρη ἐξέλαμψεν ὀλίγῳ ἀποτόμως. Μὲχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ κυρία Μαργαρίτου δὲν εἶχε παρατηρήσῃ τίποτε ἔκτακτον εἰς τὸ παιδίον της, παρὰ μόνον ὅτι, ἀπὸ πολὺ μικρῆς ἡλικίας, τὴν ἤκουε προσεκτικώτατα ὁσάντις ἐπαίζε πιάνο Ὡρας ὀλοκλήρους ἐκάθητο πλησίον της, ἀκίνητον, μὲ ὀρθοσκευτικὴν προσήλωσιν, καὶ δὲν ἐσηκώνετο, παρ' ἀφ' οὗ ἡ μητέρα του ἐτελείονε τὸ παιζιμὸν τῆς.

Ἀπὸ τὸν περασμένον Σεπτέμβριον ἡ κυρία Μαργαρίτου ἤρχισε νὰ διδάσκῃ εἰς τὸν μικρὸν Λώρη τὰ πρώτα στοιχεῖα τῆς μουσικῆς. Μόλις τῷ εἶχε κάμῃ τρία-τέσσαρα μαθήματα, ὅταν συνέβη αὐτό που θὰ σὰς διηγηθῶ. Μίαν ἡμέραν, ἡ κυρία Μαργαρίτου, εὐρισκομένη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἤκουσεν ἔξαφνα νὰ παίζουσαν πιάνο εἰς τὴν σάλαν. Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἡ ἐξαδέλφη τῆς, ἡ ὁποία τὴν ἐπισκέπτετο συχνά, καὶ δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸ κομμάτι. Ἄλλ' ὅταν μετ' ὀλίγον ἔκαμε νὰ εἰσελθῇ, τὴν καθήλωσεν εἰς τὴν θύραν τὸ καταπληκτικὸν θέαμα: Ὁ μικρὸς Λώρης καθήμενος πρὸ τοῦ κλειδοκρυβάτου, καὶ παίζων τεμάχιον ἀγνωστον, πρωτότυπον, ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως!

Φαντάζεσθε ἂν δὲν τα ἔχασεν ἡ μητέρα... Δὲν ἦτο ἐκπληξίς ἀπλή, ἦτο τρόμος, ὡς ἐνώπιον θαύματος. Θὰ ἐνόμι-

σε βέβαια πρὸς στιγμὴν ὅτι κάποια ὑπερφυσικὴ, θεία δύναμις, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα αὐτό, ἐπεφοίτησεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἑπταετοῦς ἐκείνου παιδίου, τοῦ ἀδιδάκτου, διὰ νὰ συνθέτῃ εἰς ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἄλλα παιδιά μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθώνουν νὰ παίζουσαν μίαν κλίμακα... Καὶ ἡ θεία αὕτη δύναμις ἦτο ἡ μεγαλοφυΐα, ἡ πρόωρος μεγαλοφυΐα, ἡ ἀποκαλυπτομένη διαπρωτὴν φερόν εἰς τὴν εὐτυχῆ μητέρα. Ἄλλ' εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατηθῇ. Δὲν ἀφήκε κραυγὴν, δὲν ἐφανέρωσε κατ' οὐδένα τρόπον τὴν παρουσίαν τῆς εἰς τὸν μικρὸν μουσοργόν, καὶ ἀφ' οὗ ἐμείνεν ἐκεῖ ὀλίγας στιγμὰς ὑπεράτης συγκινήσεως, ἀπεσφόρη ἀθροῦτως εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα...

Τότε ἔκαμιν ὅτι, κάθε φιλόσοφος καὶ συνετὴ μητέρα θὰ ἔκαμιν εἰς ὁμοίαν περιστασιν. Χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὸν Λώρη, ἔγραψεν εἰς τὸν σύζυγόν της — στρατιωτικὸν ἰατρὸν, διαιρέοντα τὴν τὴν Λευκάδα, — καὶ τῷ ἐζήτησε συμβουλὴν περὶ τοῦ πρακτέου. Ὁ κ. Μαργαρίτης τῇ ἀπήντησε νὰ συμβουλευθῇ τὸν κ. Νάζου, τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὡδείου.

Ὁ κ. Νάζος, ἀκούσας τὴν διήγησιν τῆς κυρίας Μαργαρίτου, ἐνόμισε κατ' ἀρχὴν ὅτι πρόκειται περὶ συνήθους μουσικοῦ ταλάντου, τὸ ὅποιον ὑπερτίμα ἡ μητρικὴ σοργὴ. Ἄλλ' ἄμα ἐγνώρισεν τὸν μικρὸν Λώρη, ἄμα τὸν ἐξήτασεν, ἄμα ἤκουσε τὰς συνθέσεις του, τότε εἶδε καὶ αὐτὸς ὅτι εὐρίσκειτο ἐνώπιον μεγαλοφυΐας ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι σπανιώτατα ἐμφανίζονται. Καὶ ἐδέχθη τὸν μικρὸν ἄστέρα εἰς τὸ Ὡδεῖον, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸς τὴν διδασκαλίαν του.

Τώρα στηρίζει ἐπ' αὐτοῦ τὰς μεγάλαι τῶν ἐλπίδων. Ὁ ἀστὴρ θὰ μεσουρανῆσῃ καὶ θὰ καταυγάσῃ μετὰ τὰς ἀκτῖνας του τὸ μουσικὸν στερέωμα τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τὸ ὄχι; Ὁ, τι ἐφοβήθησεν κατ' ἀρχάς, ὅτι δηλαδὴ τὸ φαινόμενον τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς μουσικῆς ἐπιδόσεως εἶνε παροδικόν, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἡλικίαν ἡ ἰδιοφυΐα θὰ ἐξαφανισθῇ, δὲν φαίνεται πιθανόν. Ὁ μικρὸς Μαργαρίτης ἀναπτύσσεται φυσιολογικώτατα, ἀντιλαμβάνεται θαυμασιῶς ὅτι τὸν διδάσκουν καὶ προχωρεῖ κανονικῶς. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν

φόβος νὰ σταματήσῃ. Καὶ ἀφ' οὗ ἀπὸ τώρα, ποῦ εἶνε ἑπταετής, ἔχει συνθέσῃ τεμάχια σφάρα, — ὅπως ἐκεῖνο, π. χ. τὸ ὅποιον ἀποδίδει διὰ τῶν ἤχων καὶ δια τοῦ ρυθμοῦ τὴν ἐντύπωσιν ἀπὸ μίαν τρικυμίαν, — φαντασθῆτε τι θαύματα θὰ κάμῃ, ὅταν θάνηδρωθῇ, καὶ θὰ ἰσχυροποιήσῃ, τὸ φυσικόν του χάρισμα διὰ τῆς μελέτης. Ἄλλως τε τὸ φαινόμενον τῆς πρώιμου ἀναπτύξεως δὲν εἶνε σπάνιον εἰς τοὺς καλλιτέχνους, καὶ προπάντων εἰς τοὺς μουσικοὺς. Σχεδὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ὁ Μότσαρτ καὶ ὁ Μπετόβεν ἤρχισαν νὰ συνθέτουν.

Χαρακτηριστικὰ εἶνε καὶ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ μικροῦ μουσικοῦ. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ συνέθεσε τὸ πρῶτόν του ἔργον, νέφος μελαγχολίας σκιάζει κάποτε τὸ ὄρατόν του πρόσωπον. Ἡ ἐμπνευσις τοῦ ἔρχεται αἰφνιδίως, καὶ τότε παθαίνεται τόσο, ὥστε τρέμει ὀλόκληρος. Μίαν νύκτα ἐπέμενε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ υπάγῃ εἰς τὴν αἴθουσαν νὰ παιζῇ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μητέρα του δὲν τὸν ἄφινε, φοβουμένη μήπως κρουολογήσῃ:

— Ἀφίσε με, μαμά μου! ἐφώναζεν ἔχω κάτι εἰς τὸν νοῦν μου, ποῦ ἂν δὲν το παιζῶ τώρα, δὲν θὰ το παιζῶ ποτέ!

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν ἰδέαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ὅτι νομίζει ὅτι αὐτὸ που κάμνει εἰμποροῦν νὰ το κάμουν ἐξαίρετα καὶ ὅλα τὰ παιδιά... Παρρηθεῖς εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Ὡδείου, ὅταν μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἐπαίζαν ἀπὸ μνήμης, εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του: — Εἶδες, μαμά; Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδιά ἐπαίζαν κομμάτια δικὰ τῶν.

ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἔχη διὰ πολὺν καιρὸν τὴν ἀφέλειαν αὐτὴν, καὶ οὐτε εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ἔχη. Ἡ ἐπίγνωσις τοῦ ἑαυτοῦ του, ἡ συναίσθησις τῆς ἀξίας του θὰ τὸν κάμῃ ἀκόμη καλλιτέρον καὶ ἂν εἶνε πραγματικῶς μεγαλοφυΐα, τίποτε δὲν θὰ τοῦ κάμῃ κακόν: οὐτε ὁ ὑπερβολικὸς ἔπαινος, οὐτε ἡ κολακεία, οὐτε ὁ φθόνος. Θὰ τραβήξῃ ἴσα τὸν δρόμον του, καὶ θὰ κατανικήσῃ μοιραίως ὅλα τὰ ἐμπόδια...

Πόσον εἶνε συμπάθης καὶ ἐκφραστικῆς ἡ φυσιογνωμία τοῦ Λώρη Μαργαρίτου, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς το εἴπω. Σὰς το λέγει ἡ ἐνώπιόν σας πιστοτάτη εἰκὼν.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μικρὰ πράγματα ἀπαρτίζουν τὴν ἐντέλειαν, ἀλλ' ἡ ἐντέλεια δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα

Οὐδεὶς εἶνε πλούσιος, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ δὲν εἶνε πλούσια, καὶ οὐδεὶς εἶνε πτωχός, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ δὲν εἶνε πτωχή.

Οὐδεὶς εἶνε ἐνδυμα, τὸ ὅποιον ὑφαίνει διαρκῶς ἡ ψυχὴ.

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

— Πῶς κατ' ἄρθωσες νὰ πλησιάσῃς; ἠρώτησεν ὁ Ζουμπέρ.

— Δὲν ἔφεγγεν... οἱ στρατιῶται ἐκοιμῶντο... οἱ ἀρχηγοὶ συνωμολοῦσαν εἰς τὴν σκηνήν... Ὁ Μαρμπὴς ἐξέκαμε τοὺς δύο φρουρούς... εἶσι ἡμπόρεσα νὰ πλησιάσω καὶ νὰ κόψω.

Ὁ Ζουμπέρ ἐκύτταξε πάλιν τὸ κοράσιον. Τὸ ἐξήτασε καλὰ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν... Καὶ ἐφάνη εὐχαριστήμενος. Λαβὼν αἰφνιδίαν ἀπόρασιν, διεσκόρπισε τοὺς ἄνδρας του, ἔδωσεν ὁδηγίαν καὶ διαταγὰς συντόμους...

Ἄμεσως ἐπτά ὀκτὼ στρατιῶται, ὄπισθιμοὶ μετ' ἀξίνας, ἤρχισαν νὰ σκάπτουν τὸ ἔδαφος, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς... Ἡ ἐργασία ἐγίνε γρήγορα... Ὑπὸ τὰς σιδηρᾶς ράβδους, αἱ ὁποῖαι ἐξεχώθησαν, ἔβαλαν μερικά φυσίγγια δυναμίτιδος, μετὰ μακρὰ ζυτίλια.

Οἱ στρατιῶται ἐκρύβθησαν ὀπισθεν τῶν θάμνων, ἐξηπλωμένοι. Εἰς μόνον ἐμείνε διὰ νανάψῃ τὰ ζυτίλια, καὶ εἵπειτα ἀπεμακρύνθη καὶ αὐτὸς τρέχων...

Ἰσχυρὰ ἐκρηξίς ἀντήχησε μετ' ἄλλῃ. Σιδηρὰ χῶματα, πέτραι, ἀνετινάχθησαν φύρδην μίγδην.

Τώρα ἡ ἀγγλικὴ ἀμαξοστοιχία ἤμπορούσε νὰ ἔλθῃ...

Τὴν ἐπερίμεναν, κρυμμένοι ἐκεῖ, ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐπειτα τὸ ἔδαφος ἤρχισε νὰ σεισάται μακρόθεν... τὸ ἰσχυρὸν ἄσθημα τῆς ἀτμομηχανῆς ἤκούσθη... ἤδη ἡ ἀμαξοστοιχία ἐφάνη προβάλλουσα ἀπὸ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

Κατέφθανε ταχεῖα ὡς ἀστραπή, διήρχετο ἐμπροσθεν τῶν θάμνων. Οὐτε ἓνας Βόερ δὲν ἐκίνητο.

Ἐξαφνα, ὁ μηχανικός, παρατηρήσας τὴν καταστροφὴν τῆς γραμμῆς, ἐδοκίμασε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀτμομηχανήν. Ὁ ἔξυς συριγμὸς διέσχισε τὸν ἀέρα, ὡς σημεῖον κινδύνου. Ἦτο ἀργά.

Ἡ μηχανὴ ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ. Ἡκούσθη κρότος ἀπαίσιος καὶ ἡ μηχανὴ ἐστάθη ἀποτόμως. Εἶχεν ἐκτροχιασθῇ.

Τὰ τέσσαρα πρῶτα βαγόνια ὄρμησαν τὸ ἐν κατὰ τοῦ ἄλλου ὡς θηρία μαινόμενα. Κραυγαὶ ἀντήχησαν, κραυγαὶ ἀγωνίας καὶ τρόμου.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, οἱ Βόερς ἐπετάχθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ πυροβολοῦν.

Ἀπὸ τὰ βαγόνια, τὰ ὁποῖα ἐμείναν ἀβλαβῆ, οἱ Ἄγγλοι ἀνταπεκρίθησαν.

Οἱ Βόερς τότε ἔκαμιν ἐφοδὸν λυσσαλέαν.

Ἦτο ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ. (Σελ. 61, στίλ γ.)

εἰσώρμησε δι' ἐνὸς πηδήματος εἰς ἐν διαμέρισμα, ὅπου εὐρίσκοντο καμμιὰ δεκάκια Ἄγγλοι.

Κραυγαὶ καὶ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν μετὰ τὸν Βόερ καὶ μετὰ τὰ βραχὰ γαυγίσματα τῆς Κάνυας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸ ἄγριον θρέμμα τῆς.

— Παύσατε! ἐφώναζεν ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ τοῦ Ζουμπέρ.

Ἐνας Ἄγγλος ἀξιομαχτικῶς ἔσειε τὸ μάνδηλόν του... Παρεδίδοτο.

— Μαρμπὴ! Κάνυα! ἔδω! ἔκραξεν ἡ Γουίλελμίνια.

Ἐπὶ τὴν ἀμαξοστοιχίαν καὶ οἱ δύο, ἀλλ' ὄχι μετὰ πολλὴν προθυμίαν. Ἡ μαρμπὴ τῶν ἐξηκολούθει οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἦσαν φλογεροί, τὰ στόματά τῶν αἱματωμένα, ἀφρισμένα...

Ἐν ᾧ οἱ νικηταὶ κατεγίνοντο μετὰ τὸν

αἰχμαλώτους τῶν καὶ μετὰ τὰς πολυμορφίας, — τὰ λάφυρά τῶν, — ἡ Γουίλελμίνια, ἔτρεξεν εἰς τὸν παραρρέοντα ρύακα νὰ πλύνῃ τὸ ρύγχος τῶν φίλων τῆς.

Κατὰ σπανίαν σύμπτωσιν, δὲν εἶχον λάβῃ καμμίαν πληγὴν.

Ἡ κυρία τῶν ὄμων δὲν εἶχε τὴν ἰδίαν τύχην. Τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀφθονοῦ ἀπὸ τὸν δεξιὸν τῆς ὄμων, ἀλλὰ δὲν το εἶχε παρατηρήσῃ ἀκόμη.

— Ἐπληγώθη, μικρὴ μου; ἠρώτησεν ὀπίσω τῆς μία φωνή.

Ἐστράφη.

Ἦτο ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ. Ἐρῶθημα κατεκάλυψε τὸ σκονισμένον καὶ ἠλιοκαῆς πρόσωπον τοῦ κορασίου.

Καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς. — Ναι, εἶσαι πληγωμένη, ὑπέλαβεν ὁ στρατηγός, παρατηρῶν τὸν βραχίονα τῆς μικρᾶς πολεμιστρίας.

— Ποία εἶσαι; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον. — Εἶμαι ἡ ἐξαδέλφη τοῦ Πιέτ Οὐός

— Εὐγὼ! εἶσαι ἀνταξία τοῦ ἥρωος, εἶπεν ὁ στρατηγός. Καὶ διὰ τὴν πολεμίαν; — Διὰ νὰ σωθῇ τὸ Τράνσβααλ!

Ὁ Ζουμπέρ ἐμειδίασε, καὶ κυττάζων τὸν Μαρμπὴν καὶ τὴν Κάνυαν:

— Εἶθε ἱκανοὶ νὰ το κάμετε, σὺ καὶ οἱ δύο σου φίλοι, εἶπε. Τί ἀγρία τριάς!... Ἐπειτα, ἐπῆρε σιγὰ τὴν Γουίλελμίναν ἀπὸ τὸ χεῖρι.

— Πᾶμε νὰ σοῦ δέσουν τὸν ὄμο, εἶπε. — Μὰ δὲν μου πονεῖ, ἀπήντησεν ἡ Γουίλελμίνια.

— Ὅσα σου πονεῖσθαι ἄμα κρυώσῃ, ἔλα!

Ἡ Γουίλελμίνια ἠκολούθησε τὸν στρατηγόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκράτει ἀπὸ τὸ χεῖρι, θαυμάζων σιωπηλῶς τὴν γενναίότητά καὶ τὴν καρτεροφυλίαν τῆς μικρᾶς αὐτῆς κόρης.

— Τοὺς στρατιώτας που πολεμοῦν καλά, εἶπε μετ' ὀλίγον, ὁ στρατηγός τῶν

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀσυνδρομῆς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξῆστ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα.

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 2 Μαρτίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 9

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑ (*)

Εἶνε τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ὁ Καπετὰν Νικόλας ἔχει τὴν ἐορτὴν του' δι' αὐτὸ ἠθέλησε νὰ κόμῃ τραπέζι εἰς ὅλους τοὺς υἱοὺς, τὰς κόρας, τοὺς γαμβροὺς, τὰς νύμφας καὶ τὰ ἐγγόνια του' καὶ μετὰ χονδρὰ του δάκτυλα στῆρθε μ' εὐχαριστήσιν τὰσπρα του μουστάκια, ὅταν γυρᾷ καὶ βλέπῃ τριγύρω του τόσα ἀγαπημένα ὄντα, ἀπὸ τὸν μεγαλήτερον του υἱόν, ὁ ὁποῖος εἶνε σαράντα πέντε ἐτῶν, ἕως τὸ μικρότερον του ἐγγονάκι, τὸ ὁποῖον τὸ ἔχουν φασιωμένον καὶ βυζαίνει. "ὦ ! τί ὄρατον πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς πάππος καὶ νὰ τον περιτριγυρίζουν τὰ παιδιὰ του καὶ τὰ ἐγγόνια του, νὰ βλέπῃ το πρόσωπόν του εἰς εἴκοσι πρόσωπα, νὰ νοιώθῃ τὸ αἷμα του εἰς εἴκοσι σώματα, ὅπως ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου τὴν χυμὸν του εἰς εἴκοσι κλαδιά !

Ὁ Καπετὰν Νικόλας κάμνει τὸ κατὸ ποτήρι του μετὰ τὰ ποτήρια τῶν υἱῶν του καὶ τῶν κορῶν του καὶ τῶν γαμβρῶν του, οἱ ὁποῖοι τοῦ εὐχονται χρόνια πολλὰ· ὅλοι εἶνε εὐθυμοὶ· οἱ μεγάλοι θὰ πτοῦν ἓνα ποτήρι περισσότερον ἀπὸ φε, τὰ μικρὰ θὰ φάγουν ἓνα γλυκίσμα περισσότερον.

Ὁ Καπετὰν Νικόλας βλέπων τὸν μεγαλύτερον του υἱόν, πλοίαρχον καὶ αὐτὸν μετὰ μεγάλο κόκκινον διπλωμένον φέσι καὶ γαλαζίαν φούνταν, τοῦ λέγει :

— Ἀρχίσαν ν' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά σου, καίμνε Σωτήρη !

— Ἄμ' ἐφθασα τὰ σαράντα πέντε, ἐπῆρα τὸν κατήφορον περὶ καί ἐγώ !

(*) Ἐκ τῶν «Παιδικῶν Διηγημάτων.» Ἰδε σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.

— Πῶς περνοῦν τὰ χρόνια ! εἶπε μετὰ ἀναστενάγμην ὁ Καπετὰν Νικόλας· θαρρῶ πῶς εἶνε χθὲς ἀκόμα ποῦ 'γεννήθηκες· ἔχεις δίκην· ἔς τὰ σαράντα ἓνα ἔπεσα ἔξω καὶ ἔς τὰ σαράντα τρία 'γεννήθηκες σύ, καὶ γι' αὐτὸ σ' ἔβγαλα καὶ Σωτήρη, γιὰτὶ ἐσώθηκα.

— Ποῦ ἔπεσες ἔξω, παππού; εἶπεν ἓνα ἀπὸ τὰ ἐγγόνια του.

νατὰ μίαν φοράν, ἀρχισε τὴν διήγησίν του, ἐνῶ ὅλοι τον ἀκούαν μετὰ προσοχὴν.

— Ἦμουν ἀραβδωνιασμένος ἀκόμη μετὰ τὴν μάγνα σας καὶ τὴν γιαγιά σας, εἶπε κυττάζοντας τριγύρω τοὺς υἱοὺς, τὰς κόρας καὶ τὰ ἐγγόνια του· τὸ θυμᾶσαι, Κονδύλω μου; εἶπε καὶ πρὸς τὴν γραῖαν

Ὁ Καπετὰν Νικόλας ἀρχισε τὴν διήγησίν του. (Σελ. 65, στήλ. γ'.)

— Στὴ Μαύρη Θάλασσα, παιδί μου.

— Καί! ἐπέσε ὄξω τὸ καράβι μου· ἐπνίγηκαν δέκα ναῦται μου· καί ἐγὼ μόλις ἐγλύτωσα μ' ἄλλους πέντε.

— Παππού, πέ μας, πέ μας, πῶς ἔπεσε ἔξω τὸ καράβι σου ! εἶπε τὸ περίεργον ἐγγονάκι του.

Ὁ Καπετὰν Νικόλας, ἔπως ὅλοι οἱ γέροι, δὲν ἐδυσσεύετο νὰ διηγηθῆται τί ἔπαθεν εἰς τὰ νεῖατα του· δι' αὐτὸ, ἀποῦ ἀναψῆ τὸ τομπούκι του καί ἐρροῦφηξε δυ-

σύχυγόν του μετὰ τὸ ὑδραϊκὸ τσεμπερί, ἢ ἴσως ἐκάθητο ἐπὶ πλάγι του.

Καὶ ἀποῦ αὐτὴ ἐνευσε μετὰ τὸ βλέμμα της καὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν της, ὅτι το ἐνθυμῆται, ἐξηκολούθησε :

— Ὅθ' ἤμουν ἕως εἰκοσιπέντε χρόνων ἤμουν νέος γιὰ καπετάνιος, ἀλλ' ἀπὸ ἐννεὰ χρόνων παιδί μεσ' ἐπὶ θάλασσα ἐμεγάλωσα, καὶ ἤμποροῦσα νὰ πάγω ἕως ἐπὶ τὴν Μαρσιλία δίχως πιλότο· καὶ τὸ καράβι ἦταν πατρικὸ μου, δικό μου, γιὰτὶ ἤμουν μοναχογιός· εἰς τὸ γύρισμα

τὸν ὁποῖον γνωρίζει· ἡ Ὁραία Χαλκὶς ἀναταπάζεται τὴν Νηρηίδα τοῦ Ἑδοίκου· ἡ Μαργαριτοφόρος πληροφορεῖ τὴν Ἀμαρῆλινά διὰ μὲν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἀσπάζεται τὸν Χιῶτην-Σουλιώτην μετὰ τὴν Κλειώ· ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης πληροφορεῖ τὴν Κανκασίαν, διὰ δὲ αὐτὸν θὰ εἶνε πάντοτε Κανκασία, ἀφ' οὗ δὲν γνωρίζῃ τὸ νέν της ψευδώνυμον· ἡ Μόρως ἀναταπάζεται τὴν Μελαγχροίτην Ἑλληίδα, μετὰ τὴν ὅποιαν ποθεῖ νὰ γνωρισθῇ δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· ἡ Πολύχρωμος Χρυσάλλις πληροφορεῖ τὴν Ἐρμιόνην Τολιοπούλου διὰ δὲ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ τῆς φανερώσῃ τὸ μυστικόν της, καὶ ἂν θέλῃ, ἂς τῆς σταλῇ τετράδιον πρώτη· ἄλλα πληροφοροῖται παρελεφθῆσαν ἐλείπει χώραν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ Φαληρικὴ Ἀδρα μετὰ τὸν Λιακὸν Ὁρίοντα, Διοπτροσοφοῦσαν, Ἄγγελον τῆς Ἐυτυχίας καὶ Χλόην τοῦ Κηφισοῦ (μετὰ τὰ ὄνματά των, ἂν θέλουν)· τὸ Κῆμα τοῦ Δουράβεως μετὰ τὴν Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριν, Κόρην τοῦ Δουράβεως (μετὰ τὸν ὄνματά των), Τραγιάσκην καὶ Ἀεροναυτοπούλου· ὁ Πασίμαχος μετὰ τὴν Ἀμβρακιάδιδα Ἀύραν, Ἐπιμηλὴ Μαθίτριαν, Στρογγυλοῦσαν καὶ Κόντη Ραπατάκη· ἡ Σιωπηλὴ Νύξ μετὰ τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτρων, Γλυκεῖαν Καρδίαν, Περθούσαν Καρδίαν καὶ Γλυκεῖαν Ὀνειρον (ἀλλὰ μετὰ τὸ ὄνματά των)· ὁ Τηλέμαχος μετὰ τὴν Νουσταλγοῦσαν Ἑλληίδα καὶ Βίγλαν (εἰ δυνατόν μετὰ τὸ ὄνματά των)· ἡ Ἀγριοδιολέττα μετὰ τὸν Ἄγγελον Ἀγγερόν, Κυκλαμιάν, Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων καὶ Πουμηνίδα τῆς Δίφης· ὁ Νὰν Αἴγγ μετὰ τὴν Ἀύραν τῆς Κεκρύρας, Γαλλικὴν Ναυαρχίδα καὶ Ναυτοπούλου τῆς Κρανῆς· τὸ Σμαράγδινον Περιδέριον μετὰ τὸν Λευκὸν Κρόνον, Ἀμβρακιάδιδα Ἀύραν, Κόκκινον Καπελάκι καὶ Τσιγγαρόλαν· ἡ Μόρως μετὰ τὸν Ἰλίον Μέλαθρον, Λευκὴν Ἀκακίαν, Μερεξεδέριαν καὶ Φιλοπάτριδα Ἰάδα (μετὰ τὸ ὄνματά των)· ἡ Μαρίδα τοῦ Ἐνρίκου μετὰ τὴν Περθούσαν Καρδίαν, Ἐύχαριν, Ναυτοπούλου τῆς Ἀύρας καὶ Μαργαριτοφόρον· τὸ Ἄνθος Μαῖον μετὰ τὸν Λοῦσαν, Βίγλαν, Ἀσπροποταμίτην καὶ Ἰρώ· ἡ Ἀγροικὴ Ζωὴ μετὰ τὴν Γλυκεῖαν Σελήνην καὶ Πολύχρωμον Χρυσάλλιν· ἡ Ἐυγενὴς Καρδία μετὰ τὴν Μυστικὴν Φανήν, Μικρὰν Ἀνθοδόμην, Κυκλαμιάν καὶ Ἄνθος τῆς Ἀρετῆς· ὁ Παναρχοῦ Παρὼν μετὰ τὸν Ἀσπροποταμίτην καὶ Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης (μετὰ τὸ ὄνματά των)· ἡ Κορηλατικὴ Κόρη μετὰ τὸν Ἀταβύριον Ρόδον, Λευκὴν Ἀκακίαν, Νεαρὸν Ζωγράφον καὶ Δροσοῦλαν τῆς Ὀσσης· τὸ Λευκὸν Κρόνον μετὰ τὸν Δάφροστεφὴ Ναβαρχον, Πασίμαχον, Γυμνάσιον Λίου καὶ Ἀκτίνα τῆς Ἑλευθερίας· ὁ Ἄγγελος Ἀγγερίνης μετὰ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἐυτυχίας, Δίσκον τοῦ Ἡλίου, Ἀντιγόνην καὶ Λαμῆνην Ἐυτυχίαν· τὸ Κόκκινον Ἄσμα μετὰ τὸν Φάρον τῆς Μυκόνου, Λιονοσκεπὴ Δίφην, Ἐρμῆδον Νέφος καὶ Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου· τὸ Μολὸν Λαβὲ μετὰ τὴν Θεταλίδα Καλλιτέχνίδα, Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Ἀθῶσαν Καρδίαν (μετὰ τὸ ὄνματά των, ἂν θέλουν)· ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ μετὰ τὸν Σοφὸν Πιττακόν, Νουσταλγόν τῆς Θαλάσσης, Χιακὴν Πανοσέλιον καὶ Καρδιογράφον· ἡ Σανθὴ Μαυρομάτα μετὰ τὴν Λευκὴν Ἀκακίαν καὶ Κόρην τῶν Ἀλλεῶν· ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετὰ τὴν Βίγλαν, Ἀρτανιάν, Νεράδιον τῶν Σπεζῶν καὶ Γαμβέτταν· ἡ Γλυκεῖα Καρδία μετὰ τὴν Περθούσαν Καρδίαν, Μόρωσαν καὶ Ἄγγρον Μερεξεδάκι.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἐπερῆσανον Ἰσπεία, Ἄνθος τῆς Κεκρύρας (σοῦ ἔστειλα τοὺς τῆμας ποὺ ἐξήγησες· συνδρομὴ δι' Α. Ρ. τελοσπάντων ἐλήφθη). Ὁυρανὸν τῆς Ἰωϊάδας

(πῶς ! ἡ συνδρομὴ σου ἐλήφθη καὶ σου ἔστειλα ἀπὸδεξίν) Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου (ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής.) Ἰωάννην Ν. Φαρμακίδην, Μιθριδάτην (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τὴν σου ἀγάπην) Σμυρὴν Κόρην (ἡ ἐπιστολὴ σου ἐλήφθη καὶ ἡ παρηγγελία ἐξετέλεσθη μὴν ἀνησυχῆς· ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς εἶνε πάντοτε φίλη μου) Κόκκινον Καπελάκι (ἡ δυσθυμία σου ἦτο περιττὴ· διότι πῶς ἤμποροῦσε νὰ μὴ σου σταλῶ ἄλλο φύλλον;) Δροσοῦλίδα Παρρακράτην (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Κωστ. Ε. Κουλλέτην (ἔστειλα: τὰ Π. Πνεύματα ἀκατάλληλα πρὸς δημοσιεύσιν· στείλε μιν ἄλλα, ἂν θέλῃς) Ἄσπερον Ποιητικόν (θὰ ἔλαβες τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Παπαδοπούλου, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σου ἀπαντήσω) Σοφὸν Πιττακόν πραγματικῶς ἐν ἧτοι διὰ τὸν Κόδρον· ὥστε τὸ ἄλλο ἔστειλα πρὸς τὸν Νουκατοκόρα) Κεράτιον Κόλλιν (εὐχαρῶ σὲ πολὺ νὰ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν) Ἀβλάδιον, Ἄγγελον Ἀβγερίνον (ποῦ μου γράφει πάντοτε ἐν βίᾳ) Ἡμέραν τῆς Ἑλευθερίας, Ἰζάν, Μελεχρῶν Ἀκτίνα (ἀφ' οὗ δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν, ὅρῃς νὰ τῆς σταλῇς τετράδιον πρώτη) Ἄσπερον Φαράκι (πράγματι, οἱ ἐκεῖ φίλοι μου εἶνε δλίγστοι καὶ εἰς βεβαία διὰ τὸ ἐξοπλωμένον σου θὰ ἔχη καλὰ ἀποτελέσματα) Τροπικοκρόνον (βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὸ παλαιὸν σου ψευδώνυμον· ἡ ἐπιστολὴ σου μετὰ συνεικήσε πολὺ) Ἐύχαιον, Ἐλπιδοφόρον (ἔχι, δὲν εἶνε περὶ τῆς ἀγάπης σου δὲν ἀμφισβῆλλω) Ναυτοπούλου τῆς Κρανῆς, Κελαϊδίσαν (εὐχε, ὡ ραϊότατα τὰ Π. Πνεύματα) Ροδοστεφανωμένην Ἄνοιξιν (τὸ πιστεύω ὅμως, ἂν εἶδες πολλὴν διάθεσιν, θὰ εὐρίσκες κάποιον ὄλιγον καιρὸν) Κωστ. Π. Δαϊόγγλον, Λαίμαργο Ποιητικόν (τὴν ἔλαβα καὶ μὴ ἀνησυχῆς; [Ε] διὰ τὸ ὄρατον γραμματικῶν) Ἑλληνα Σημαιοφόρον (αἱ Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν) Ἰουλίαν καὶ Ἄγγρον Ρέπον, Μόρωσαν, Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα (θὰ δημοσιεύσῃς λίαν προσεχῶς) Ὁραίαν Χαλκίδα, Μολὸν Λαβὲ (τί λέγεις; νὰ καταργήσω τὰ γνωσμάτα τῶν μικρῶν, διὰ νὰ ἔχετε σέξ οἱ μεγαλύτεροι περισσότερα; . . . ἂμ θὰ σηκώσω ἐπανόστασι! καὶ ξιῦρες ποιί; . . . οἱ μεγάλοι, ποῦ διαβάσουν τὸν Φασουλᾶν μετὰ τὴν ἰδίαν εὐχαριστήσιν) Μαργαριτοφόρον (περιμένω καὶ τὸ «πολλά») Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης (ὄρατον τὸ σχέδιον ἀλλὰ . . . ἀλλὰ . . .) Μόρωσαν ([Ε] διὰ τὴν ὄρατον ἐπιστολήν) Ἰδατικὴν Γλυκύτητα (φανταζομαι τί ἔγινε! . . .) Τυδέα κ.λ.π. κ.λ.π.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡσίας δεκατὰ μέχρι τῆς 13' Ἀπριλίου
Ὁ χάρις τῶν λόγων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωσι τὰς ἡσίας των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Ἰσχυρίῳ μας εἰς φανίλλου, ἂν ἔκαστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

72. Λεξιγράφος.
Στοιχεῖον, κράτος καὶ ἔντομον ἐπῆρα εἰς τὸ χέρι, Κι' ἀρχαῖον ὄπλον ἔκαμα, ὡς εἶδος τι... μαχαίρι.

73. Στοιχειογράφος.
Τῆς κεφαλῆς ἡ ἀλλαγὴ, λυτα, μονάχα αὐτὴ φθάνει, Αἰμνὴ γνήσια ἐλληνική, ἔξην πρωτοῦσαν νὰ κἀνῃ.

74. Ἀναγραμματισμός.
Εἶμαι σκάφος ἐλαφρόν, ὅπως ἔχω ἂν μάφισ, Καὶ ἐπιθετὸν κοινόν.
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἄσματος

75. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.
1.—Εἶμαι ἀρχαῖος ποιητής.
2.—Εἶμ' ἐκ τῶν Σατύρων εἰς.
3.—Ζῶν-τι κοινόν πολὺ.
4.—Ρήματος προστακτικῆ.

76. Πυραμῖς.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν σύζυγον Ἀυτοκράτορος.
+ = Σύμφωνον
+ = Σύνδεσμοι.
+ = Ἐρπετόν.
+ = Διπλωμάτης.
****+**** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
*****+***** = Ἀυτοκράτωρ.

77-78. Ἀστέα Παρορμήματα.
1.—Πᾶς ἂν κόσμος; ἴθι ἡμῶν ἐν κράτει.
2.—Ὁ λαὸς εἶνε σπάρτα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ν. Φαρμακίδου

79. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Φράσιν.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ὄσο γραμμάτων ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποσπασάσας καὶ ἀσπρίζων φράσιν:
ἐνθῦμα, ἀνακινῶ, πυρᾶ, ἀντί, κλεινῆ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωάν. Ν. Προστοπούλου

80-82. Συμπλήρωσις φράσεων.
1. Κακοῦ—δῶρα—οὐκ—
2. Χρηστὸς—οὐ—λόγιος.
3. —οἶκον—ἀδικία—καθαρεῖ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωάν. Ν. Προστοπούλου

83. Φωνηεντόλιπον.
πς-κνγ-πλξς-λγς-δ-πν-κνν
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γ. Δ. Τρέκα

84. Γρίφος.
1885
ἀφ 1900 σὰ Μ Β ὡς
1902 ἔν

85. ΑΥΣΕΙΣ
ἡ Πνευματικὴ Ἀσκήσις τοῦ φιλίου 49.
854. Σίκινος (σὶ κοινός).—855. Σιδῶν (σὶ Δῶν).
—856. Θάλασσα.
857. ΘΑΛΑΣΣΑ 858. Ὁ ἀριθμὸς 111, ὁ ὁ-
Α Α Ε Π ποῖος πολυπλασιαζόμενος ἐπὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ, διδῆι γινόμενον 1:321.—859. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τῶν συμφωνῶν Μ Β σχηματίζονται: βωμος, βῆμα, βλέμμα, ὄμβρος, ἄμβωρον.—840. Ἰσα—εἶσι—Ἰκέτας ἐλέει (Ἰσπόλυτος, Εὐρύαλη, Ἀελίω, Εὐτέρπη, Εὐάρπη, Ερατώ, Ἰππώ).—841. (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνης δημοσιεύεται εἰς τὴν σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1902